

mereng. Se paa mig! Jeg har i de sidste fire Aar ikke haft saa meget som Snue engang!”

„Ja, jeg veed det jo; den Wellerske Sundhedslære har vundet megen Udbredelse —“

„Kære, det drejer sig om en Verdensbevægelse! Men Pettermanns Metode er Humbug. Afsløret Humbug! Min Kone har i det sidste Nummer af vort Foreningsblad skrevet en Artikel, der er aldeles knusende for Pettermann. — Først med Weller er Problemet virkelig løst. Kraft, Sundhed, Sindslikevægt og Livsglæde for den hele Menneskehed ved de simpleste og naturligste Midler — Historien om Kolombusægget endnu engang.“

„Agter De at opholde Dem her i længere Tid, Generalkonsul Kolding?“ vedblev den utrættelige Spørger.

„Veed det skam ikke. Vi plejer ellers at være i San Remo i Sæsonen, men baade min Kone og jeg synes, at Luften er nok saa kraftig her. Det er, som om man inddrikker Styrke og Livsmod med hvert Aandedrag.“

Han lukkede Øjnene og aandede tre Gange dybt ud. Det var som en Andagt. Da han igen slog Blikket op, havde hans Ansigt et helt forklaret Udtryk.

„Herligt! . . . Og Naturen er jo lige pragtfuld allevegne her-nede. Man maa erkende, at Vorherre har været paa Højden af sin Skaberkraft, da han modellerede denne vidunderlige Kyst. Som Arthur Høj forleden saa brillant skrev i en Kronik: I disse herligt svungne Linjer paa Europas Fodstykke synes man at læse hans Kunstner-Signatur: *Deus fecit!*“

Med udstrakt Pegefinger begyndte han at skrive Ordene i Luften, da han pludselig lod Haanden synke. Han havde nede paa Promenaden faaet Øje paa en Mand, der stod ved Rækværket noget borte. En høj, skægget Mand i en lys Støvkappe.

„Hvordan er det?“ frittete Direktøren paany. „Mistede ikke Geheimeraadinde Abildgaard for nogle Aar siden en Søn paa en lidt underlig Maade?“

„Underlig Maade?“ sagde Generalkonsulen tankespredt uden at tage Øjnene fra Manden dernede, som nu havde faaet en